

Františkovo slovo

č.12

Velkopáteční kázání o. Cantalamessy v bazilice sv. Petra

Papež: Oslavený Ježíši učiň přítrž každé válce a nevraživosti

Petrův nástupce: Radost z Kristova Vzkříšení neuráží bolest a zoufalství

Papež: Radost vychází z nitra

Svědectví kard. Bergoglia v beatifikačním procesu Jana Pavla II.

Brutálnost teroristů v Sýrii nezná meze

Papežský fotograf vzpomíná na Jana XXIII. a Jana Pavla II.

Asia Bibi neztrácí naději

Papež: Není samozřejmostí přijmout přítomnost Zmrtvýchvstalého

Briefing: dva svatí papežové v podání postulátorů

Papež kázal o strachu z radosti Pánova Zmrtvýchvstání

Dvě ženy dosvědčují svatost dvou papežů

Výběr a výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Velkopáteční kázání o. Cantalamessa v bazilice sv. Petra

Vatikán. Tématem velkopátečního kázání, které během včerejší liturgie pronesl v bazilice sv. Petra papežský kazatel, byla postava Jidáše, zrádce. Prvotní křesťanská obec, řekl o. Cantalamessa, o této tragické postavě důkladně rozjímala, a počínali bychom si špatně, kdybychom nečinili totéž.

„Jidáš byl vybrán hned na počátku jako jeden ze Dvanácti. Evangelista Lukáš poznamenává u jeho jména v seznamu apoštolů: »Jidáš Iškariotský, který se stal zrádcem« (Lk 6,16). Jidáš se tedy nenarodil zrádcem a nebyl jím ani ve chvíli, kdy byl vybrán Ježíšem. Stal se jím! Stojíme před jedním z nejponornějších dramát lidské svobody.“

Na otázku, proč se jím stal, byly podány různé odpovědi. Jsou to vesměs rekonstrukce Jidášových motivací. Takovéto rekonstrukce, řekl o. Cantalamessa, lze z literárního hlediska respektovat, avšak čtyři evangelia – jediné spolehlivé prameny – říkají, že motivace byla mnohem přízemnější, totiž peníze.

„Proč se divit tomuto vysvětlení a považovat je za příliš banální? Nebylo tomuto snad v dějinách téměř vždycky tak a není tomu tak doposud? Mamon – peníze – nejsou jedním z idolů, nýbrž »bůh z litého kovu«, tedy bůžek povýtce. Kdo je objektivně pravým nepřitelem Boha v tomto světě? Satan. Žádný člověk se však nerozhoduje ke službě satanovi jen tak, bez motivace. Činí tak proto, aby dosáhl nějakou pozemskou moc či výhodu. Ostatně, Ježíš sám říká, kdo je skutečným protivníkem Boha, vládcem tohoto světa: »Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům.. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu“ (Mt 6,24). Peníze, jak pravil Shakespeare (Timon Athénský IV,3), jsou »viditelným bůžkem«, narozdíl od pravého Boha, který je neviditelný.“

Mamon, pokračoval papežský kazatel, je anti-bůh, protože vytváří alternativní duchovní svět, mění předmět teologálních ctností. Víra, naděje a láska se pak nevztahují k Bohu, ale k penězům. Dochází ke zkázonosnému převrácení všech hodnot. Písmo praví, že „všechno je možné tomu, kdo věří“ (Mk 9,23), ale tento svět říká, že „všechno je možné tomu, kdo má peníze“. A v určitém smyslu se zdá, že skutečnost dává za pravdu tomu druhému.

„»Kořenem všeho zla je láska k penězům«(1 Tim 6,10), konstatuje sv. Pavel. Za každým zlem naší společnosti jsou peníze anebo také peníze. Je to biblický Moloch, kterému byly obětovány děti, nebo Aztécký bůh, kterému se denně obětoval určitý počet lidských srdcí. A co je za obchodem s drogami, které devastují lidské životy, za vynucenou prostitucí, za fenomény různých mafií, politickou korupcí, výrobou a prodejem zbraní a dokonce – je děsivé to jen vyslovit – za obchodem s lidskými orgány vzatých dětem? A finanční krize snad není způsobena »prokletým hladem po zlatě – auri sacra fames«(Virgilius, Eneide, 3,56-57), kterým jsou šířeni někteří jedinci? Jidáš začínal krádeží peněz ze společné pokladny. Nepřipomíná to něco některým správcům veřejných peněz?“

Ale aniž bychom mysleli na kriminální způsoby akumulace peněz, pokračoval o. Cantalamessa, není dostatečně skandální fakt, že někteří dostávají mzdy a důchody, které jsou stokrát i víckrát vyšší než ty, které dostávají jejich zaměstnanci?

„Jako každý bůžek, jsou peníze lživým idolem. Slibují jistotu a namísto toho ji berou; slibují svobodu a namísto toho ji ničí. Kolikrát jen můžeme přemýšlet o Ježíšově varování určenému boháčovi: »Blázne, ještě této noci budeš muset odevzdat svou duši a čím bude to, co jsi nashromáždil?« (Lk 12,20)... Bůžek peněz sám trestá svoje ctitele.“

Jidášova zrada prostupuje dějinami a zrazeným je vždycky Ježíš, pokračoval papežský kazatel. Jidáš prodal hlavu, jeho následovníci prodávají jeho tělo, protože chudí jsou Kristovými údy. „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali“ (Mt 25,40).

„Avšak tato Jidášova zrada se neuskutečňuje jenom v křiklavých případech. Bylo by pohodlné takto uvažovat, ale není tomu tak. Zradit Ježíše lze i za jinou odměnu než třicet stříbrných. Krista zrazuje, kdo zrazuje svou manželku či manžela. Ježíše zrazuje Boží služebník, který je nevěrný svému stavu, a místo toho, aby pásal ovce, pečuje o sebe. Ježíše zrazuje každý, kdo zrazuje svoje svědomí. Mohu jej zradit i já nyní – což mne děsí – kdybych si při kázání o Jidášovi dělal starost o přízeň posluchačů více než o účast na nezměrném utrpení Spasitele. Jidáš měl polehčující okolnost, kterou my nemáme. Nevěděl, kdo je Ježíš, považoval Jej za »nevinného« (Mt 27,4), nevěděl, že byl Synem Božím. My ano.“

Evangelium popisuje hrůzný Jidášův konec, pokračoval o. Cantalamessa. Nespěchejme však se soudem. Je pravdou, že Ježíš ve velekněžské modlitbě zmiňuje Jidáše jako „toho, který propadl záhubě“ (Jan 17,12) a v Markově evangeliu dokonce praví „běda tomu člověku, který Syna člověka zradí! Pro toho člověka by bylo lépe, kdyby se nebyl narodil“ (Mk 14,21).

„Církev nás o určitých mužích a ženách, které kanonizuje, ujišťuje, že přebývají ve věčné blaženosti, ale netvrdí o nikom, že byl jistě zavržen.“

Tím nejvelkolepějším v Jidášově příběhu, řekl dále o Cantalamessa, není zrada, nýbrž odpověď, s níž se na Jidáše obrátil Ježíš. Dobře věděl, co se odehrálo v srdci jeho učedníka, ale dává mu do poslední chvíle možnost vrátit se. Ví, proč Jidáš přišel do Getsemanské zahrady, neodmítá jeho chladný polibek a dokonce jej nazývá přítelem (Mt 26,50). Jako hledal Petrovu tvář po jeho zapření, aby mu odpustil, kdo může tušit, jak na své křížové cestě vyhlížel i tu Jidášovu! Když z kříže prosí za ty, kdo „nevědí, co činí“ (Lk 23,34), nemůžeme říci, že nemyslel také na Jidáše.

„Co tedy učiníme my? Koho budeme následovat Jidáše či Petra? Oba měli výčitku svědomí. Také Jidáš řekl: »Zhřešil jsem, zradil jsem nevinnou krev« (Mt 27,4), ale hodil stříbrné do chrámu a šel se oběsit. V čem byl rozdíl? Petr měl důvěru v Kristovo milosrdenství, Jidáš nikoli. Největším hříchem Jidáše nebyla zrada, ale pochybování o Ježíšově milosrdenství.“

Pokud jsme tedy Jidáše imitovali svojí – větší či menší zradou – nenapodobujme ho nedostatkem důvěry v odpuštění. Existuje přece svátost, ve které se lze ujistit Kristovým milosrdenstvím, svátost smíření. Zpověď nám umožňuje zakusit to, co církev říká o Adamově hříchu ve velikonočním hymnu *Exsultet*: „Šťastná vina, pro kterou přišel Vykupitel tak vznešený a veliký.“ Ježíš dovede ze všech lidských vin, kterých litujeme, učinit „šťastné viny“, viny, které nám připomínají už jenom božskou něhu a milosrdenství, ke kterému byly příležitostí. Krásnými slovy to vyjadřuje francouzský dramatik Paul Claudel v básni *Modlitba na nedělní ráno*:

„Můj Bože, vstal jsem ze spánku a s Tebou jsem i v tento den!
Ležel jsem a spal jsem a v noci jako mrtvý jsem byl.
Bůh pravil: „Budiž světlo!“ a já procitl, jako by člověk výkřik vyrazil!
Procitl jsem a probudil jsem se a s povstávajícím dnem vstávám!
Můj Otče, jenž jsi mne zplodil před Zorou, do přítomnosti Tvé se odevzdávám.
Srdce mám svobodno, ústa čistá, na těle i na duchu lačen jsem.
Jsem zproštěn všech hříchů, jež vyzpovídal jsem jeden po druhém.
Prsten svatební je na mém prstě a má tvář je čistá.
Jsem jako bytost nevinná, jež je si Tvou milostí jista.“ (překl. O.F.Babler, Na hlubinu č.8-9, 1946).

Toto s námi může učinit dobrá Velikonoční zpověď – končil papežský kazatel velkopáteční homilii v bazilice sv. Petra.

20.4.2014

Papež: Oslavený Ježíši učíš přítrž každé válce a nevraživosti

Vatikán. Svatý otec před požehnáním *Urbi et Orbi* mimo jiné řekl:

„Toto je vrchol evangelia, povýtce dobrá zvěst: Ježíš, ukřížovaný, byl vzkříšen! Tato událost je základem naší víry a naší naděje: kdyby Kristus nevstal z mrtvých, křesťanství by bylo bezcenné; veškeré poslání církve by postrádalo svůj podnět, protože odtud vyšlo a stále vychází. Poselství, které křesťané nesou světu, říká: Ježíš je vtělená Láska a zemřel na kříži pro naše hříchy, ale Bůh Otec Jej vzkřísil a učinil Pánem života a smrti. V Ježíši Láska zvítězila nad nenávisť, milosrdenství nad hříchem, dobro nad zlem, pravda nad lží, život nad smrtí.“

Úplně na závěr, po požehnání *Urbi et Orbi*, papež ještě krátce pozdravil všechny účastníky tohoto velikonočního setkání:

„Drazí bratři a sestry,
Znovu přeji požehnané Velikonoce vám všem, kteří jste na toto náměstí přišli ze všech částí světa, jakož i těm, kteří jsou s námi v různých zemích spojeni pomocí sdělovacích prostředků. Přineste do svých rodin a svých společenství radostné poselství, že Kristus - náš pokoj a naše naděje - vstal z mrtvých!
Děkuji za vaši účast, za vaši modlitbu a za vaše svědectví víry. S uznáním zmiňuji zvláště dar krásných květů, které pocházejí z Nizozemska. Požehnané Velikonoce vám všem.
Dobrou chuť k obědu a nashledanou.“

Petrův nástupce: Radost z Kristova Vzkříšení neuráží bolest a zoufalství

Vatikán. V sobotu večer se ve vatikánské bazilice za předsednictví Petrova nástupce konala liturgie Velikonoční vigilie, během níž papež udělil svátosti křesťanské iniciace deseti katechumenům. Nejmladšímu bylo 8 let nejstaršímu 58 let. Papež František v homilii vysvětlil smysl příkazu, který dostali učedníci po Ježíšově Vzkříšení, totiž aby odešli do Galileje, a mimo jiné řekl:

„Galilea je místem prvního povolání, kde se vše začalo! Tam se mají vrátit, na místo prvního povolání. Tam k jezeru, kde jako rybáři spravovali sítě, když přišel Ježíš, povolal je, a oni zanechali všeho a šli za ním (srov. Mt 4,18-22).

Vrátit se do Galileje, znamená znovu všechno projít, počínaje křížem a vítězstvím. Beze strachu. Nebojte se. Znovu pochopit kázání, zázraky, nové společenství, nadšení a selhání, včetně zrady. Znovu chápat všechno, počínaje účelem, který je novým začátkem, svrchovaným skutkem lásky.

Každý má u počátků své cesty s Ježíšem také svoji Galileu. „Jít do Galileje“, znamená něco krásného, znamená znovu objevit svůj křest jako živý zdroj, čerpat novou energii z kořenů naší víry a naší křesťanské zkušenosti. Vrátit se do Galileje, znamená především vrátit se tam, k onomu žhnoucímu bodu v počátku cesty, kdy se mne dotkla milost Boží. Touto jiskrou mohu rozlítit oheň dnes, každý den, a nést hřejivost a světlo svým bratřím a sestrám. Tato jiskra zažihá pokornou radost, radost, která neuráží bolest a zoufalství, radost dobrou a mírnou.“

Papež: Radost vychází z nitra

Vatikán. Velikonoční pondělí je pro obyvatele Říma tradičně také příležitostí setkat se na Svatopetrském náměstí s papežem, vyslechnout si jeho promluvu, společně se pomodlit a přijmout apoštolské požehnání. Papež František oslovil několik tisíc věřících a mimo jiné řekl:

„Tento týden nám přinese užitek, budeme-li přemýšlet o radosti Marie, Ježíšovy matky. Jako byla niterná její bolest, takže pronikla její duši, tak byla niterná a hluboká její radost, z níž mohli čerpat učedníci. Srdce Marie, která prošla zkušeností smrti a vzkříšení svého Syna, v nichž vírou viděla svrchovaný výraz Boží lásky, stalo se zdrojem pokoje, útěchy, naděje a milosrdenství. Všechny výsady naší Matky plynou z toho, že se účastnila Ježíšovy Paschy. Ona, od pátku do nedělního rána, neztratila naději. Rozjímali jsme o bolestné Matce, ale současně o Matce plné naděje. Ona Matka všech učedníků, Matka církve, je matkou naděje.“

22.4.2014

Svědectví kard. Bergoglia v beatifikačním procesu Jana Pavla II.

Vatikán. „Muž modlitby a naslouchání, který odešel příkladnou a hrdinskou smrtí“, těmito slovy popisuje kard. Jorge Maria Bergoglio Božího služebníka Jana Pavla II. ve své výpovědi k beatifikační a kanonizační kauze. Tehdejší arcibiskup Buenos Aires a současný papež František byl povolán k římskému diecéznímu tribunálu, aby jako očitý svědek vypovídal v počáteční fázi procesu, na podzim roku 2005. V seznamu dotazovaných svědků figuruje devětašedesátiletý argentinský kardinál ihned na druhém místě. Obsáhlé výňatky z Bergogliovy výpovědi otiskl italský deník *Avvenire* (17.4.2014).

„Jana Pavla II. jsem osobně poznal v prosinci téhož roku, ve kterém byl kard. Martini jmenován milánským arcibiskupem“, odkazuje

Bergoglio na rok 1979 a pokračuje: „Při té příležitosti jsem se účastnil modlitby růžence, kterou Boží služebník vedl, a velice jasně jsem vnímal, že jeho modlitba je opravdová“. Současný papež pak vypočítává následující osobní setkání se svým předchůdcem: roku 1987 u příležitosti Wojtyłovy druhé apoštolské cesty do Argentiny (schůzka na nunciatuře s představiteli různých náboženství), o sedm let později (1994), kdy Bergoglio už jako pomocný biskup Buenos Aires přijel do Říma, aby se účastnil biskupského synodu o zasvěceném životě, a celou řadu dalších. „Při osobních setkáních s Božím služebníkem“, vypovídá Bergoglio, „se stále potvrzovala jeho touha naslouchat svému partnerovi v rozhovoru, aniž by kladl otázky. Zejména se však jasně ukazovalo, že neměl žádné předsudky. Člověk, který stál před ním, se cítil ve své kůži, protože Jan Pavel II. mu dával plnou důvěru. To je má zkušenost, kterou dokládají také mnozí mí spolubratři. Účastník rozhovoru měl dojem, že Boží služebník, i když snad s vyřčeným úplně nesouhlasil, to na sobě vůbec nedával znát právě proto, aby druhý člověk nebyl nesvůj.“

Pokud chtěl něco podotknout nebo se na něco zeptat, přistoupil k tomu až na samém konci rozhovoru“, čteme dále ve svědecké výpovědi kardinála Bergoglia.

„Další aspekt, který mne na Svatém otci pokaždé upoutal, byla jeho paměť. Řekl bych, že neznala hranic, protože si pamatoval místa, lidi, situace, což je znamení, že věnoval maximální pozornost všem okolnostem a zejména lidem, které potkával. Podle mého soudu je to známka velikosti a opravdovosti jeho lásky“, popisuje dále nástupce Jana Pavla II. Kard. Bergoglio pak vzpomíná na dlouhé audience, které polský papež trávil s biskupy, ačkoliv běžně ničím čas neztrácel. Vypovídá o usebranosti Wojtyłovy modlitby, ve které rozvažoval také veškerá důležitá rozhodnutí, včetně biskupských jmenování.

Ve své svědecké výpovědi v kauze svatořečení Jana Pavla II. se pak kard. Bergoglio věnuje posledním okamžikům Božího služebníka slovy: „Rád bych zdůraznil, že nás Jan Pavel II. tím, že nikomu nic neskrýval, naučil trpět a umírat. To je, dle mého soudu, hrdinské“. Tehdejší arcibiskup Buenos Aires pak vyslovuje své mínění o ctnostech a zbožnosti Jana Pavla II.: „Nesmíme zapomenout na jeho zvláštní mariánskou úctu, která, jak musím přiznat, ovlivnila mou vlastní zbožnost. (...) Odvažuji se tvrdit, že Jan Pavel II. žil všechny ctnosti heroickým způsobem, vzhledem k vytrvalosti, rovnováze a klidu, kterým se vyznačovalo celé jeho bytí. A to bylo zřejmé všem, včetně nekatolíků, vyznavačů jiných náboženství i agnostiků“.

Výslech svědků v kanonizačním procesu probíhá podle předem stanoveného formuláře, který uzavírá otázka, týkající se pověsti svatosti. Bergoglio na ni odpovídá stručně: „Nejsem si vědom výjimečných charismatických darů, nadpřirozených skutečností nebo mimořádných jevů, které by Božího služebníka doprovázely za jeho života. Dokud byl Jan Pavel II. naživu, vždy jsem jej pokládal za Božího muže, stejně jako většina lidí, kteří s ním přicházeli do styku.“, uzavírá současný papež svou svědeckou výpověď v kanonizační kauze svého předchůdce.

Brutálnost teroristů v Sýrii nezná meze

Sýrie. „Slova Svatého otce přijali všichni a zejména křesťané s velkou vděčností. Je morální autoritou, která může otrást svědomím,“ řekl apoštolský nuncius v Damašku, **arcibiskup Zenari** k apelu papeže Františka při požehnání *Urbi et Orbi*. Vedle slov o nezbytnosti dlouho očekávaného míru byla důležitá také zmínka o naléhavé potřebě umožnit doručení humanitární pomoci, dodává nuncius v Sýrii:

„V našich katolických a pravoslavných komunitách jsme slavili Zmrtvýchvstání v atmosféře, jež měla k radosti daleko. Řekl bych, že byla spíš Pašijová. Svatý týden poznamenaly další nevinné oběti. Při útoku na katolickou školu v úterý přišla o nohy devítiletá holčička. Zelený čtvrtek v Aleppo byl tak strašným dnem, že mnoho komunit vůbec nemohlo sloužit liturgii. V sobotu jsme spolu s melchitským a řeckopravoslavným patriarchou symbolicky navštívili městečko Maalula. Srdce bolelo při pohledu na zruinované kostely a kláštery. Stále se dozvídáme o místech, kde lidé hladovějí nebo dokonce umírají hladu. Pomoc je připravena, ale vzhledem k nedostatku bezpečnosti nemohou humanitární organizace na většinu těchto míst dorazit.“

- uvedl pro Vatikánský rozhlas Vatikánskému rozhlasu apoštolský nuncius v Sýrii, arcibiskup Zenari.

Syrští křesťané se stávají svědky brutálnosti, která nezná meze. Pro Vatikánský rozhlas to potvrdila **sestra Raghida Al Khouri**, bývalá ředitelka katolické školy v Damašku:

„Ve městech a vesnicích okupovaných ozbrojenými skupinami džihádistů nebo muslimských extrémistů se křesťané ocitají před alternativou: šahada, tedy muslimské vyznání víry, nebo smrt. Někdy dostanou také možnost vyplatit se. A protože křesťané nemohou svou víru zapřít, volí mučednictví. Často bestiální, nepředstavitelné násilí. Například v Maalule byli ukřižováni dva mladí křesťané, protože odmítli islámské vyznání víry. Řekli jim: Chcete tedy umřít jako váš Mistr, v kterého věříte. Můžete si vybrat: buď šahada nebo vás ukřižujeme. Ukřižovali je. Jednoho před zraky vlastního otce, kterého pak také zabil.“

- říká sestra Raghida Al Khouri ve výčtu příkladů řady krutých poprav, jejichž drásavý popis je nelehké už jen vyslovit.

Papežský fotograf vzpomíná na Jana XXIII. a Jana Pavla II.

Vatikán. Za nesmírné privilegium považuje léta práce po boku dvou světců papežský fotograf Arturo Mari. 50 let mohl s aparátem v ruce sledovat přelomové události církevních a světových dějin. Doprovázel Jana XIII. a Jana Pavla II. nejen při veřejných setkáních, ale také v osobních okamžicích jejich života.

„Svatořečení Jana XXIII. a Jana Pavla II. mě naplňuje velikou radostí. Uvědomuji si, jak velkým privilegiem bylo, že jsem mohl pracovat po boku těchto svatých lidí. Jan XXIII. přitahoval svou prostotou a úsměvem. Uměl dodat nadšení pro práci - a tehdy byl přece ještě přísný protokol. Spolu s ním se Vatikánská brána otevřela, začali

přicházejí lidé. Úžasné bylo, jak pamatoval na každého z nás. Byl schopen z ničeho nic se otočit a zeptat se: Jak se máš? Kardinála Wojtylu jsem poznal už během II. vatikánského koncilu svolaného právě tímto papežem. Už tenkrát nápadně převyšoval ostatní.“

Arturo Mari zdůrazňuje nesmírné lidství a velkou vnímavost Jana Pavla II. Především v něm však vidí „velikána modlitby“:

„Jeho svatosti jsem se mohl dotýkat. Viděl jsem výsledky jeho modlitby. Lidé znovu získávali víru, svobodu, pokoj a naději. Už jen pozorovat ho při osobní modlitbě bylo mimořádným zážitkem. Výraz jeho tváře se měnil, měnil se jeho pohled. Modlil se za všechny lidi, které potkával. Také přípravu audiencí mocných tohoto světa začínal na kolenou. Vzpomínám si, jak říkal, že pohled nikdy nezradí. Proto se lidem vždy díval přímo do očí. Také při práci jsem se s ním často domlouval zrakem. Ikonou 27 let jeho služby církvi – a jeho svatosti – může být poslední fotografie, kterou jsem mu udělal: Jan Pavel II. opřený o kříž během poslední Křížové cesty, jejíž průběh v Koloseu sledoval v soukromé kapli. V té chvíli se o ten kříž opřel s prosbou o pomoc. S křížem procestoval celý svět. Kříž byl vždy jeho silou.“

Asia Bibi neztrácí naději

Pákistán. Poselství naděje překonávající útlak a nejistotu vyslala ze svého vězení Asia Bibi, křesťanská matka pěti dětí odsouzená v roce 2009 k smrti za údajné rouhání proti Mohamedovi. „Z celého svého srdce a ze všech svých sil věřím, že povstanu, že přijde záchrana také pro mne“. Hovoří **Mobeen Shahid**, zakladatel Sdružení pákistánských křesťanů v Itálii:

„Slova naděje od Asie Bibi jsou zároveň silným znamením víry, kterou žije každý den. Když mluví o naději spojené s Kristovým zmrtvýchvstáním, dodává sílu také nám, abychom žili lépe svoji víru a více se nasazovali na obranu křesťanů po celém světě. Křesťané jsou dnes náboženskou skupinou, která je ve světě nejvíce pronásledovaná.“

Doufáme, že soudní systém v Pákistánu učiní reálná rozhodnutí, která povedou k osvobození Asie Bibi. Naposled se u stání sešli soudci a její advokáti. Chyběla obžaloba. Možná si opravdu začínají uvědomovat, že posílají na smrt nevinnou ženu...“

23.4.2014

Papež: Není samozřejmostí přijmout přítomnost Zmrtvýchvstalého

Vatikán. Svatý otec se v dnešní katechezi věnoval poselství Velikonočního oktávu vzatému z Lukášova evangelia (24,5): „Proč hledáte živého mezi mrtvými?“:

„Není snadné otevřít se Ježíši. Není samozřejmé přijmout život Zmrtvýchvstalého a Jeho přítomnost mezi námi. Evangelium ukazuje různé reakce: tu apoštola Tomáše, Marie Magdalské a reakci dvou učedníků z Emauz. Prospěje nám, porovnáme-li se s nimi. Tomáš klade víře podmínku, chce se dotknout zřejmosti, ran; Marie Magdalská pláče, vidí, ale nepoznává, uvědomuje si, že vidí Ježíše, teprve když jí On osloví jménem; učedníci z Emauz - deprimovaní a s pocitem poraženectví – dojdou setkání s Ježíšem poté, co se nechají doprovodit tajemným počestným. Každý jinou cestou, hledali živého mezi mrtvými, a samotný Pán je nasměroval správně. A co dělám já? Jaký směr sleduji, abych se setkal s živým Kristem? On je nám stále nablízku, aby nás nasměroval správně, když pochybíme.“

„Proč hledat živého mezi mrtvými?“ (Lk 24,5). Tato otázka nám umožňuje překonat pokušení ohlížet se zpět k tomu, co bylo včera, a žene nás vpřed do budoucnosti. Ježíš není v hrobě, vstal z mrtvých! Žije. Je Tím, kdo stále obnovuje Svoje tělo, kterým je církev, a umožňuje mu putovat tím, že je přitahuje k Sobě. „Včerejšek“ je Ježíšův hrob a hrob církve, hrob pravdy a spravedlnosti; „dnešek“ je nepomíjivé vzkříšení, ke kterému nás pobízí Duch svatý tím, že nám dává plnou svobodu.“

Briefing: dva svatí papežové v podání postulátorů

Vatikán. V čem spočívá svatost Jana XIII. a Jana Pavla II., tedy po vlastních důvodech svatořečení, které přivede příští víkend do Říma statisíce poutníků, se ptala tisková konference s postulátory kanonizačních procesů obou papežů. Kazu papeže Roncalliho, kterou jak známo František dispensoval od prokázání zázraku na přímluvu kandidáta svatořečení, vedl italský minorita Giovangiuseppe Califano. Jak řekl, svatost byla u Roncalliho životním předsevzetím, které pěstoval jako kněz, biskup i papež a uskutečňoval podle čtveřice pravidel, jež si definoval v mládí:

„Už jako mladý seminarista v 15 letech napsal: Beru si za své předsevzetí stát se skutečně svatým a budu o to usilovat prostřednictvím čtyř kritérií: v duchu sjednocení s Ježíšem, usebranosti srdce, modlitbou růžence a duchapřítomností ve všem, co činím.“

Jeho svatost charakterizuje hluboká pokora a odevzdanost prozřetelenosti, dodal o. Califano. V Janu XIII. vidí velkou světeckou postavu pastýře a otce, která zároveň dojímalá svět svou radostností a srdečností, jež vyústila v jeho označování za „Dobrého papeže“- říká postulátor:

„Vyhlášením Synodu římské diecéze a Ekumenického koncilu otevřel církvi nové horizonty. Byl dobrým komunikátorem, dával přednost jednoduchým a bezprostředním formám, obrazům z každodenního života, které mu otvíraly přístup k lidským srdcím.“

Také v případě polského papeže slyšíme o svatosti už v mládí. P. Slawomir Oder cituje Wojtyłovy přátele z univerzity, kteří na dveře jeho pokoje napsali „Budoucí světec“, už tehdy totiž vynikal v modlitbě a v reflexi nad pravými hodnotami života, k nimž měl blízko patrně i kvůli bolesti způsobené ztrátou svých blízkých. Jako hlavní charakteristiky osobnosti Jana Pavla II. zmiňuje postulátor mystickou hloubku, odvahu, připravenost čelit protivenstvím a schopnost vidět Boží přítomnost v dějinách:

„Mystická hloubka Jana Pavla II. mu dovoľovala nahlížet Boží tajemství. A to je jádrem jeho svatosti. Pokud hledáme slova, která charakterizují světce, řekneme, že je to „Muž Boží“. Jan Pavel II. byl člověkem, který v Bohu nalézal zdroj života. Modlitba mu byla dýcháním, vodou a denním chlebem.“

Úkolem papeže, stejně jako úkolem celé církve – opakoval Jan Pavel II. - je evangelizovat a přivádět všechny ke svatosti. Papež Wojtyła už v mládí přijal poselství Božího milosrdenství a pociťoval povinnost splatit dluh lásky, které se mu dostalo. To je klíč k pochopení celého jeho života – domnívá se postulátor kanonizačního procesu, P. Slawomir Oder.

24.4.2014

Papež kázal o strachu z radosti Pánova Zmrtvýchvstání

Vatikán. Existují křesťané, kteří mají strach z radosti Vzkříšení, kterou nám Ježíš chce darovat, a jejich život vypadá trochu jako pohřeb. Pán však vstal z mrtvých a je stále s námi.

Evangelium, které podává dnešní liturgie (Lk 24,35-48), líčí zjevení vzkříšeného Krista učedníkům. Na Pánův pozdrav pokoje - řekl papež – učedníci namísto radosti reagují zděšením a strachem, protože „se domnívali, že vidí ducha“. Ježíš jim umožnil pochopit, že se dívají na skutečnost, vybídl je, aby se dotkli Jeho těla, a pojedl před nimi. Chce je dovést k radosti ze Zmrtvýchvstání, k radosti ze Svě přítomnosti mezi nimi. Avšak učedníci – poznamenal papež – tomu pro samou radost nemohli uvěřit, protože k ní přistupovali se strachem.

„Je to nemoc křesťanů. Máme strach z radosti. Raději si říkáme: »Ano, Bůh existuje, ale tam; Ježíš vstal z mrtvých, ale tam.« Máme trochu odstup. Máme strach z Ježíšovy blízkosti, která nám dává radost. To vysvětluje, proč je tolik pohřebních křesťanů. Jejich život se jeví jako nepřetržitý pohřeb. Preferují smutek a nikoli radost. Pohybují se lépe nikoli ve světle radosti, ale ve stínu, jako oni živočichové, kteří vycházejí ven v noci, a ne ve dne, protože nic nevidí. Jako netopýři. S určitou nadsázkou můžeme říci, že existují netopýří křesťané, kteří upřednostňují stíny před světlem Pánovy přítomnosti.“

„Ale Ježíš nám Svým Zmrtvýchvstáním dává radost – pokračoval papež. Radost, že jsme křesťané; radost z Jeho následování zblízka; radost, že jsme s Ním.“

„A my jsme často zděšeni, dostaví-li se tato radost, nebo plní strachu v domnění, že vidíme nějaký přízrak anebo si myslíme, že Ježíš je nějaký způsob jednání a říkáme si: »Jste křesťané a musíme jednat tak a tak«. Kde je však Ježíš? »Ten je v nebi.« Mluvíš s Ježíšem? Říkáš Mu: »Věřím, že žiješ, že jsi vstal z mrtvých a jsi mi nablízku a neopustíš mne«? Takový musí být křesťanský život: dialog s Ježíšem. Taková je totiž pravda: Ježíš je stále s námi, stále je s našimi problémy, s našimi těžkostmi, s našimi dobrými skutky.“

„Kolikrát jen my křesťané – posteskl si papež – nejsme radostní, protože máme strach! Jsme křesťany, kteří byli v kříži poraženi“:

„V mé vlasti existuje úsloví, které praví: »Někdo se spálí horkým mlékem a když potom uvidí krávu, rozpláče se«. Jsou tedy takoví, kteří se spálili dramatem ukřižování a řekli si: »Zůstaneme u toho. On je v nebi. Skvělé, vstal z mrtvých! Jen ale aby nepřišel znovu, protože to bychom neunesli.« Prosme Pána, aby s námi učinil to, co s

učedníky, kteří měli strach z radosti: ať nám otevře mysl. »Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu« (Lk 24,45), ať nám dá pochopit, že On je živá skutečnost, že má tělo, že je s námi, že nás provází a že zvítězil On. Prosme Pána o milost nemít strach z radosti.“

25.4.2014

Dvě ženy dosvědčují svatost dvou papežů

Vatikán. Na jednom z brífinků, které za sebou v těchto dnech rychle následují v Tiskovém středisku Svatého stolce a mediálním centru audienční auly Pavla VI., vystoupily rovněž dvě ženy, které přímo dosvědčují svatost papežů Jana XXIII. a Jana Pavla II. Řeholnice Adele Labiancová byla ošetřovatelkou své spolusestry, Cateriny Capitani, která se uzdravila díky přímluvě Jana XXIII. Paní Floribeth Mora Diazová prožila zázračné uzdravení v den beatifikace papeže Wojtyły.

Zázrak na přímluvu papeže Roncalliho se udál tři roky po jeho smrti, 25. května 1966. Týká se členky Společnosti Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Paul, sestry Cateriny Capitani, která zemřela před čtyřmi lety. Jako mladá žena prošla velkým utrpením, v pouhých 23 letech prodělala téměř celkové chirurgické odstranění žaludku (v říjnu 1965). Pooperační stav ovšem nevěstil nic dobrého a za necelý rok řeholnice umírala na vážné vnitřní krvácení, v důsledku proděravění žaludeční stěny a utvoření žaludeční píštěle. Ve zjevné bezprostřední blízkosti smrti sestra složila slavné sliby (19.5.1966), její spolusestry zahájily modlitební nověnu a položily relikvii Jana XIII. právě na píštěl. Další vývoj událostí přiblížila **sestra Adele Labiancová** slovy, která její spolusestra později úředně zanesla:

"Cítila jsem ruku, která se položila na žaludek směrem k píštěli, a hlas, který volal: Sestro Kateřino! Vylekala jsem se, když jsem zaslechla mužský hlas. Otočila jsem se a uviděla jsem vedle svého lůžka stát papeže Jana. Měl papežský oděv, který však nedovedu popsat, protože jsem se upřeně dívala do jeho tváře, která byla velmi krásná a usměvavá. Řekl mi: Sestro Kateřino, velmi ses ke mně modlíla a také mnohé sestry se modlily. Tento zázrak jste mi přímo vytrhly ze srdce. Ale nyní je všemu konec. Jsi zdráva a už ti nic není."

Sestra Caterina mohla ihned přijmout potravu a vrátila se do běžného života. Její lékařsky nevysvětlitelné uzdravení bylo rozhodující v beatifikačním procesu Jana XIII. Ten uzavřela beatifikace, kterou Jan Pavel II. slavil 3. září roku 2000.

Příběh druhého zázračného uzdravení vyprávěla sama protagonistka **Floribeth Mora Diazová** (na fotografii). Jedenapadesátiletá žena, manželka policisty a matka čtyř dětí pochází ze San José, hlavního města Kostariky. Po nenadálé diagnóze mozkového aneurysmatu je její rodina v šoku. Ona však nepropadá depresím, ale usilovně se modlí, aby se děla Pánova vůle.

"Prosila jsem o přímluvu Jana Pavla II. Opakovala jsem: Jane Pavle II., jsi Bohu blízko, řekni Pánu, že nechci zemřít. Měla jsem strach ze smrti, protože tu byly mé děti. Kdo by se o ně postaral? Mé děti a můj manžel jsou pro mě důležití, jsou to lidé, které nejvíce miluji. Prosila jsem proto stále, aby je chránil a aby je neopustil tehdy, až bych odešla. Proto jsem tak často prosila o přímluvu Jana Pavla II., protože jsem nechtěla zemřít."

Počátkem dubna 2011 lékaři propouštějí paní Diazovou z nemocnice a nedávají jí více než měsíc života. Matka prožívá nesmírnou bolest, zejména kvůli otázce své dcery Valentiny, která ji prosí, aby neumírala.

"Poté, co jsem viděla přenos blahořečení Jana Pavla II. – v Kostarice byly dvě hodiny ráno – jsem pocítila něco neuvěřitelného. Tu noc jsem se vzbudila, zapnula jsem televizi a tam zrovna byl pořad o beatifikaci. Pamatuji si, že jsem viděla papeže Benedikta, jak nese relikvii... A stejně jako jsem se vzbudila, jsem zase usnula. Pak jsem se znovu probudila v osm hodin ráno, ale cítila jsem, že je to nějaké zvláštní probuzení. Slyšela jsem hlas, který mne vybízel: Vstaň! A stále mi opakoval: Vstaň! Neměj strach! Můj zrak ihned spočinul na časopisu, který ležel na televizi a který vyšel u příležitosti beatifikace Jana Pavla II. Na obálce byl papež se zdviženými pažemi, jako by to byl obraz. A jeho zdvižené ruce jako by mne pobízely, abych vstala. Odpověděla jsem: Ano, Pane! A od onoho dne stojím na nohou. Pán ze mne onoho dne sňal strach a agonii a daroval mi pokoj. Pokoj, který mi dal jistotu, že jsem zdráva."